

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 marca 2017 r.,
sprawy **A. Ż. i R. W.**,
skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.,
z powodu kasacji, wniesionych przez obrońcę skazanych,
od wyroku Sądu Okręgowego w S.,
z dnia 24 października 2016 r., sygn. akt II Ka .../16,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 4 maja 2016 r., sygn. akt II K .../15,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 4 maja 2016 roku, sygn. akt II K .../15, A. Ż. został uznany za winnego popełnienia przestępstw: z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 62 ust. 2 ww. ustawy, a także z art. 263 § 2 k.k. i z art. 65 § 1 i 3 k.k.s., za które wymierzono mu kary łączne 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności oraz 130 (sto trzydzieści) stawek

dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 70 (siedemdziesiąt) zł. Jednocześnie, mocą powołanego wyroku, Sąd Rejonowy w S. uznał R.W. za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 263 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 6 (sześciu) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 24 października 2016 r., sygn. akt II Ka .../16, po rozpoznaniu między innymi apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych A.Ż. i R.W. oraz osobiście przez oskarżonego A.Ż., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w S. w odniesieniu do oskarżonego R.W. w ten sposób, że wymierzoną mu karę łączną pozbawienia wolności obniżył do 6 (sześciu) lat, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasacje od wyroku Sądu Okręgowego w S. wniósł obrońca skazanych A.Ż. i R.W..

W kasacji dotyczącej A.Ż. obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę następujących przepisów prawa procesowego: art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego A.Ż. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w S. w części dotyczącej tego skazanego oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w S. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W kasacji dotyczącej R.W. obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę następujących przepisów prawa procesowego: art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego R.W. wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w S. w części dotyczącej tego skazanego oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w S. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. w pisemnej odpowiedzi na kasacje obrońcy skazanych wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacje obrońcy skazanych A.Ż. i R.W. są bezzasadne i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym ich oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przed wszystkim przypomnieć należy, że przepis art. 519 k.p.k. upoważnia strony procesowe do zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu odwoławczego. Oznacza to, że również zarzuty formułowane w tym trybie muszą wskazywać na rażące naruszenia prawa, do jakich miało dojść w toku postępowania apelacyjnego i w rozstrzygnięciu sądu odwoławczego. Nie spełnia tego wymagania podnoszenie w kasacji zarzutów, które odnoszą się wprost do orzeczenia Sądu I instancji albo dotyczą sposobu i zakresu procedowania przed tym sądem. Natomiast powtarzanie w kasacji tych samych zarzutów, jakie były już przedmiotem zwykłych środków odwoławczych może nastąpić wyłącznie przy jednoczesnym powiązaniu ich z dyspozycjami przepisów art. 433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k. i wykazaniu, że sąd II instancji albo całkowicie uchylił się od rozpoznania tych zarzutów albo też uczynił to w stopniu nieodpowiadającym wymaganiom ustawowym (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2013 r., V KK 11/13, LEX nr 1293224*).

Tym wymogom obrońca skazanych A.Ż. i R.W. nie sprostał, albowiem – poza ogólnym powołaniem właściwego dla postępowania kasacyjnego przepisu art. 457 § 3 k.p.k. – w zasadzie powielił zarzuty postawione w apelacjach i skoncentrował się na kontestowaniu poczynionych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych oraz dokonanej oceny dowodów. W tym zakresie wskazać natomiast należy, że kwestia wiarygodności wyjaśnień skazanych, ale także J. S. i J. G. była już przedmiotem oceny zarówno Sądu I instancji, jak i Sądu odwoławczego, które w wyczerpujący sposób, z odwołaniem się do innych dowodów, oceniły wiarygodność wskazanych dowodów. Uwaga ta jest aktualna również w odniesieniu do zeznań świadka D. S., które – zdaniem obrońcy skazanych – nie zostały logicznie i przekonująco ocenione. W tym zakresie niezbędne staje się odesłanie skarżącego do s. 20-21 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem* (k. 2686v-2687, t. XV), na których wyłożono, dlaczego zeznania tego świadka zostały uznane za niewiarygodne. Jeżeli zaś chodzi o zeznania [...], to przypomnieć skarżącemu należy, że – jak przyjął Sąd I instancji – wynikające z tych

dowodów okoliczności nie obalają tezy aktu oskarżenia, iż w dniu 16 lutego 2015 r. miała miejsce transakcja narkotykowa z udziałem A.Ż. i R.W. (*k. 2497, t. XIV*).

Nie sposób podzielić także stanowiska obrońcy, że procedujące w sprawie Sądy bezkrytycznie oparły rozstrzygnięcia na dowodzie w postaci odcisków linii papilarnych R.W. na paczce z marihuaną. Szeroką analizę tego dowodu przeprowadził bowiem Sąd Rejonowy, uznając dowód ten za kluczowy w sprawie i wyjaśniając powody takiego uznania na dalszych kartach pisemnych motywów wyroku. Złożony w tym zakresie zarzut został zaś już rozpoznany przez Sąd odwoławczy (*s. 18 uzasadnienia wyroku, k. 2685v, t. XV*).

Powyższe prowadzi do wniosku, że nie doszło w przedmiotowej sprawie do naruszenia zasady obiektywizmu, o której mowa w art. 4 k.p.k. Jak w zasadzie jednolicie wskazuje się w orzecznictwie naruszenie art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej, autonomicznej podstawy kasacyjnej, albowiem przepis ten określa ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, czyniłoby taki zarzut chociażby formalnie poprawnym (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755*). Obrońca skazanych powiązał natomiast zarzut naruszenia wskazanego przepisu z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Jeżeli więc chodzi o zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., to może on być bezpośrednio stawiany wyrokowi Sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy Sąd ten prowadził postępowanie dowodowe, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca albo wydał orzeczenie o charakterze reformatoryjnym, a zatem gdy zmienił wyrok Sądu I instancji dokonując oceny dowodów odmiennej od tej, która legła u podstawy faktycznej wyroku tego Sądu. W realiach niniejszej sprawy Sąd Odwoławczy nie dokonywał natomiast żadnej zmiany ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, który dokonał prawidłowej oceny wszystkich zebranych w sprawie dowodów i wyciągnął z niej trafne wnioski. Z kolei naruszenia art. 410 k.p.k. nie stanowi dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2015 r., III KK 70/15, LEX nr 1758785*).

Odnosząc się natomiast do konsekwentnie wskazywanej przez obrońcę konieczności przeprowadzenia w sprawie konfrontacji przypomnieć należy za Sądem Okręgowym, że przeprowadzenie konfrontacji jest prawem, a nie obowiązkiem organów procesowych. Jeżeli organ procesowy jest w stanie samodzielnie dokonać oceny wiarygodności dowodów osobowych, to nie musi do tego celu korzystać z instytucji konfrontacji.

Jeżeli chodzi zaś o kwestię oddalenia wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka S. K. to odesłać należy skarżącego do s. 18 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, na której jednoznacznie wskazano, że przeprowadzanie dowodów w zakresie ewentualnego dotykania przez R.W. przedmiotów w garażu było bezprzedmiotowe wobec tego, na jakim miejscu opakowania paczki z narkotykami odkryto jego odciski palców. Nie sposób tym samym uznać, że w sprawie naruszono zasadę domniemania niewinności, czy też prawo do obrony skazanego A.Ż..

Jedynym w zasadzie kasacyjnym zarzutem, o czym była już mowa, jest zarzut obrazy art. 457 § 3 k.p.k., przy czym wskazać należy, że jest on bezzasadny. Sąd Okręgowy logicznie i rzeczowo odniósł się bowiem do wszystkich zarzutów apelacji obrońców A.Ż. i R.W., a także osobistej apelacji A.Ż., trafnie przesądzając o ich bezzasadności, a swoje stanowisko uzasadnił zgodnie z wymogami art. 457 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazanych w częściach na nich przypadających.